

Прек (р) ъ с (т) в а м с е

Има нещо счулено в думите,
ето – четеш и се порязваш.

Не питай!

Твоето изчезване
заразява с умора и дъжд,
а тогава мога само да чупя
границы и лалета,
защото липсата на сенки
доказва само липсата на нас
и сливането (ни) в процепите
на безвремието, и то счулено,
като думите.

Повторение.

Прекъсва се.

П

р

е

к

Прек (р) ъ с (т) в а м с е

ъ

с

(т)

в

а

м

с

е

Не питай...

Днес ми е чупливо.

To do list

За днес трябва
да разбъркам душата ти,
да спя с фантазиите ти,
да разбия сърцето ти,
да изгоря миналото ти,
да унищожа бъдещето,
да изплувам в сълзите ти,
да нарежа спомените,
да ти сготвя отрова,
да те зарежа,
да те напия,
да те обичам,
с изгорено минало
и без никакво бъдеще.
Сега трябва
да уловя момента
преди кораба в очите ми
да потъне
в сърцето.

Сутрин

Нощта лази по кожата ти
и започва да диша
вместо теб:
бавно,
по-бавно,
толкова бавно,
че чуваш дъха на болката
в слепоочията,
в дланите.
Пулсира във вените
бързо,
по-бързо,
толкова бързо,
колкото дъха на жена,
стенеща в три сутринта
в ръцете ти.

Плът, оставяща тишина,
кънтящо мълчание
между
чаршафите,
между
телата,
като антракт преди изгрева –
онзи същият с онази същата,
която се страхуваше да имаш.

Сега всичко е в кутия,
в плик,
на салфетка,
на снимка,
а нощта дъвче
географията на тялото

(т)и

(н)и

(м)и.

В дни като тези

тялото ти е гръбнакът
на късните часове,
по които часовникът
е заложил последните си
секунди безвремие.

Целувам те,
за да се превърна
в мокрото петно на бузата ти,
в онзи недъг на съня,
защото любовта е
цигара, скъпа...
ще те изпуша на две дръпки,
докато още бършеш бузата си
по терминала към декември.

Защото в дни като тези
времето е минус няколко
и още толкова секунди.